



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 87/06
22.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БВ, адвокат, ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 1364/05 од 19.9.2005. године, у седници одржаној 22.2.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 1364/05 од 19.9.2005. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Великом Градишту П. бр. 57/01 од 1.6.2005. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати на име дуга 30.000 ДМ у динарској противвредности по најповољнијем курсу са домицилном каматом на девизна средства почев од 1.1.1998. године, а коју камату треба да исплати у динарској противвредности на коју динарску суму обрачунати законску затезну камату почев од 1.1.1998. године као неоснован. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 101.200,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца, Окружни суд у Пожаревцу је пресудом Гж. бр. 1364/05 од 19.9.2005. године одбио као неосновану жалбу и првостепену пресуду потврдио.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу овлашћења из члана 386. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужени од тужиоца у новембру месецу 1996. године позајмио износ од 10.000 ДМ са 3,3% дневне камате. Тужени је сматрао да ће новац вратити за три до четири дана па да уговорена камата неће представљати велики износ. Међутим, због проблема у пословању тужени је наведени дуг вратио у децембру 1996. године у укупном износу од 32.500 ДМ и то 10.000 ДМ као главни дуг а 22.500 ДМ на име камате. Тужени је наведени износ тужиоцу вратио у два наврата, али приликом исплате новца осим странака никог није било у просторијама фирме туженог. Тужилац је приликом враћања новца одбио да сачини било какву признаницу. Тужилац сматра да тужени треба да му исплати још 30.000 ДМ јер камата није добро обрачуната.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Законом о облигационим односима, чланом 141. став 1. и 2. прописано је да је ништав уговор којим неко, користећи се стањем нужде или тешким материјалним стањем другог, његовим недовољним искуством, лакомисленошћу или зависношћу, уговори за себе или за неког трећег корист која је у очигледној несразмери са оним што је он другом дао или учинио или се обавезао дати или учинити. Парничне странке закључиле су теретни уговор. Постоји очигледна несразмера између онога што тужилац добија и онога што уговором даје, а тужени је пристао на ову несразмеру узајамног давања у стању нужде због лошег пословања фирме, лакомислено верујући да ће зајам вратити за три до четири дана. Овакав уговор је противан правном поретку, начелу савесности и поштења, начелу једнаке вредности узајамног давања као и добрих пословних обичаја, те је као такав ништав, обзиром да се на зеленашке уговоре сходно примењују одредбе закона о последицама ништавости уговора. Стога захтев тужиоца за исплату дуга из ништавог уговора као несавесне странке је правилно одбијен.

Законом о облигационим односима чланом 399. ставом 1. и 4. прописано је да стопа уговорене камате између физичких лица не може бити већа од каматне стопе која се у месту испуњења плаћа на штедне

улоге по виђењу, а ако је уговорена већа камата од дозвољене примениће се највећа дозвољена стопа камате. Тужени је применом највеће дозвољене стопе камате исплатио тужиоцу целокупан дуг, што тужбени захтев чини неоснованим.

Нису основани наводи ревизије тужиоца, да се не ради о зеленашком уговору, јер у време закључења уговора између уговорних страна је постојала очигледна несразмера. Тужилац је искористио неповољан положај у коме се нашао тужени (лоше материјално стање).

Одлука о трошковима парничног поступка донета је правилном применом одредбе члана 154. и 155. ЗПП.

Имајући напред изнето у виду Врховни суд је на основу члана 393. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде, а применом одредбе члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 125/04 од 22.11.2004. године) одлучено је о ревизији применом одредаба ЗПП која су важила до ступања на снагу наведеног Закона.

Председник већа – судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ